

Mijnheer of Mevrouw. — Gij dienstbode getrouw.
Met armoede belaan, — Biedt ik U dit aan.
Ik dwaal langs den weg — Vraagt waarom en ik zeg
U mijn leed en strijd — Ach toont menschlievendheid

Prijs **cent**

Antwoord wordt door mij zelf gehaald

Een dief uit Vaderplicht

Wat is 't bestaan, met smarten mij omgeven,
Als werkeloos dwaal ik reeds een jaar.
't Geen mijn gezin in armoe heeft gedreven,
De hongersnood; is toch zoo pijnlijk zwaar.
't Kon langer niet, 't mocht zoo niet langer duren,
Mijn plicht riep mij, te stelpen in den nood.
Het hart beziel vol moed en zonder vreezen,
Ijldde ik heen en toen stal ik een brood.

Refrein:

Een dief ben ik, ja dat is waar.
Die naam klinkt mij zoo vol afgrijzen,
'k Moest toch mijn vrouw en kinderen spijzen,
Zij hadden hongêr en verdriet,
Daarom stal ik, want bedelen durf ik niet.

Als trouwe knecht met moed en vlijt omgeven,
.....

liedblad verzameling Moorman

Dit liedblad werd dus door een bedelzanger in het begin van de 20e eeuw van huis tot huis aangeboden; het in potlood ingevulde aalmoesbedrag kwam hij dan later ophalen, samen met het liedblad, zodat hij dat opnieuw kon gebruiken.

Willy Lustenhouver wist in het Brugse nog iemand vinden die de melodie kon zingen circa 1980

169

De dief

/ Wat is 't be- staan met smart mij steeds om - ge-ven, als wer-ke-
 loos dwaal ik al reeds 'n jaar, 't geen mijn ge-zin in ar-moe heeft ge-
 dre-ven. In d'hon-ger-snood, ja dat is pijn-lijk waar. 't Kon lan-ger
 niet, 't mocht zo niet blij-ven du-ren, mijn plicht riep me te hel-pen in de
 nood. En met het hart be-zield met moed of vre-ze, snel- de ik
 heen, en steel-de ik 'n brood. 'n Dief, dat ben ik, ja, 't is waar. Die
 naam klinkt mij zo vol af-grij-zen. 'k Moest toch m'n vrouw en kind' ren
 spijs-zen, die had-den hon-ger en ver-driet. Daar-om stoor
 ik, be- de-len kan ik niet.

zangwijze volgens Lustenhouwer "Geschiedenis Café-Chantant"

En Eugène Koopman schreef de tekst van het liedblad over in zijn omvangrijk liedjesschrift vooraleer het liedblad terug te bezorgen.

De Dief 40

Ronwin ee

Woot is 't bestaan met smarten mij steeds omgeven
 Als werkeloos dwaal ik nu reeds een jaer
 't Geen mijn gezin, in d'armoe heeft gedreven
 In d'hongersnood 't is toch zo pijnlijk zwaar
 't Kon langer niet, 't mocht zo niet blijven duren
 Mijn plicht roept mij te stelpen hunne nood
 Het hart beziel'd vol moed en zonder vrezen
 Ijld' ik heen en toen stal ik een brood

Refrein

Een dief dat ben ik, ja 't is waar.
 Dien naam klinkt mij zo vol afgrijzen

liederenschrift Eugenius Koopman (1916)

Herman Van Gorp bewaarde de versie gezongen door Anna Van Heuckelom, Kasterlee, 1975

De dief

[A] [C] onbekend

Wat is 't bestaan met smarten mij omgeven.
 Als werkeloos dwaal ik nu reeds een jaar,
 't geen mijn gezin in d'armoe heeft gedreven.
 De hongersnood is toch zo pijnlijk zwaar.
 't Kon langer niet, 't mocht zo niet blijven duren.
 Mijn plicht roept mij te stelpen hunne nood.
 Het hart beziel'd vol moed en zonder vrezen,
 ijld' ik heen en toen stal ik een brood.

“

Een dief dat ben ik, ja 't is waar.
 Dien naam klinkt mij zo vol afgrijzen!

“ *'k Moest toch mijn vrouw en kind'ren spijzen
die hadden honger en verdriet!
Daarom stal ik, bedelen durf ik niet.*

Als trouwe knecht met moed en vlijt omgeven,
werkte ik steeds voor gindsen rijken heer.
Omdat ik streed voor meerder loon en leven,
dankt' hij mij af, geen werk gaf hij mij meer.
En nergens nog is werk voor mij te vinden.
Als opstandaard verjaagt men mij steeds heen
En moest daarom de honger ons verslinden.
Oh neen, meneer, dat zweer ik, neen, o neen.

Ik voelde mij door bittre wanhoop treuren
als ik mijn kroost, nog allen bitter klein,
naast moeder zag, dat deed mijn hart verscheuren.
En wenend, ja, 't was van den hongerpijn.
Kinderkenslief, sprak zij, ik kan niets geven,
geen kruimel brood, en sloot z'in d'armen dicht
En toen heb ik den diefstal maar bedreven.
Ik werd een dief, maar 't was mijn vaderplicht.

PDF [Partituur * De dief *](#)

1. instrumentaal

2. zang Anna Van Heuckelom, Kasterlee (1975)